చెయ్యవచ్చు."

పాండుకి ఏమి చెప్పాలో అర్థం కాలేదు. సిచుయేషన్ తమ చేతుల్లోనుండి జారిపో తోందని అతనికి అర్థం అయింది.

రాజేందర్ అతని సమాధానం కోసం ఎదురు చూడకుండా గెస్ట్‌హౌస్ వైపు పరుగుపెట్టాడు.

పాండు వెళ్తున్న రాజేందర్‌నే చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

రాజేందర్ కొంత దూరం వేగంగా పరుగెత్తి... తరువాత ఎత్తు ఎక్కవలసి రావటంతో నెమ్మదిగా వెళ్తున్నాడు.

హఠాత్తుగా రాజేందర్ వెళ్తున్న మార్గంలో అతని వెనుక ఒక మనిషి ప్రత్యక్షమయ్యాడు. ఇంత హఠాత్తుగా తాము గమనించకుండా అతను అక్కడకు ఎలా చేరుకున్నాడో పాండుకి అర్థం కాలేదు. బహుశా అక్కడ ఉన్న చెట్లు, రాళ్ళు చాటు చేసుకుని అతను అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాడని పాండుకి అర్థం అయింది. రాజేందర్‌ని అప్రమత్తం చేద్దామనుకున్నాడు.

ఇంతలో వెనుక చేరిన మనిషి ఏమి చేశాడో కానీ.. రాజేందర్ బిగ్గరగా అరుస్తూ పల్లంలోకి జారిపోయాడు. పల్టీలు కొట్టుకుంటూ కిందకు జారిన అతని శరీరం ఒకచోట ఆగింది. అతను స్పృహలో లేనట్లుంది. లేచే ప్రయత్నం చెయ్యటంలేదు.

రాజేందర్‌ను కిందకు తోసిన ఆకారం ఈసారి చీకటిలో నక్కే ప్రయత్నం చెయ్యాలేదు. సూటిగా పాండు వైపు రాసాగింది.

వేటగాడే వేటాడబడుతున్నట్లు అర్థ మైంది పాండుకి.

అనియంత్రితంగా అతని అడుగులు వెనుకకు పడుతున్నాయి.

వెనుక షెడ్ తాలూకు తలుపు అడ్డం వచ్చింది.

తడిమి చూసిన అతనికి దాని గడి తగి లింది. దానికి తాళం వేసిలేదు. గడితీసి తలుపు తెరిచాడు. కిర్రుమని శబ్దం చేస్తూ తలుపు తెరుచుకుంది.

కొద్దిగా తెరుచుకున్న తలుపులో నుండి పాండు లోపలకు దూరాడు.

లోపల చిమ్మచీకటిగా ఉంది.

చీకటిలో ఆగంతుకుడితో తలపడటం కంటే వెలుతురు ఉంటేనే నయం. లోపల ఏది ఎక్కడ ఉంటుందో తెలిసిన ఆగం తుకుడికి చీకటిలోనే అడ్వాంటేజ్. కానీ.. తనకు అలా కాదు.

అందుకే అతను లైటు స్విచ్ కోసం గోడ మీద తడుముతూ పక్కకు కదలసాగాడు.

పది క్షణాలు గడిచేటప్పటికి అతని కళ్ళు చీకటికి అలవాటు పడ్డాయి. షెడ్డంతా డ్రిప్ ఇరిగేషన్‌కీ, మాయిశ్చర్ మెయింట్‌నె న్స్‌కీ సంబంధించిన పంపింగ్ మెషీన్లతో నిండిపోయి ఉంది. ఇంకోమూల వరుసగా గోతాలు గోడకి ఆనించి ఉన్నాయి. వాటి వాసన బట్టి అవి ఎరువులని తెలుస్తోంది.

గోడమీద స్విచ్‌బోర్డ్ లీలగా కనిపిం చింది.

పరుగెత్తుతూ దాని దగ్గరకు వెళ్ళి అక్కడ ఉన్న స్విచ్‌లన్నీ వరుసగా నొక్కాడు. షెడ్డంతా ప్రకాశవంతంగా లైట్లు వెలిగాయి.

అయితే అది ఒక్క క్షణం మాత్రమే!

అంతలో ఎలా జరిగిందో, కానీ.. షార్ట్ సర్క్యూట్ అయినట్లు రవ్వలు చిమ్ముతూ మొత్తం లైట్లన్నీ ఆరిపోయాయి.

లైట్లు ఆరిపోబోయే ఆఖరి క్షణంలో.. అతనికి షెడ్లో మరొక మూల 'కోల్డ్‌స్టో రేజ్' అన్న అక్షరాలు కనిపించాయి.

నెమ్మదిగా అడుగులో అడుగు వేస్తూ అటు నడిచాడు పాండు.

కోల్డ్‌స్టోరేజ్ వరకూ నడిచిన అతను చేతులతో తడుముతూ.. దాని తలుపుకు ఉన్న హ్యాండిల్ పట్టుకుని గట్టిగా తిప్పాడు. తలుపు తెరుచుకుంది. తెరుచు కోగానే లోపల ఎమర్జన్సీ లైటు వెలిగింది. దాని వెలుతురు ప్రసరించ సాగింది.

ఇంతలో షెడ్ తలుపు తెరచుకుని వెంటాడుతున్న వ్యక్తి లోపలకు రావటం కనిపించింది.

అంత మసక వెలుతురులోనూ అతను శివరామన్ అని గుర్తించటానికి ఎక్కువ సమయం పట్టలేదు పాండుకి.

★ ★ ★

రాజేందర్ అడ్డు తొలగించిన శివరామ న్‌కి మిగిలిన ఆఖరు వ్యక్తి ఎదురుగా కని పిస్తున్నాడు.

గెస్ట్‌హౌస్ లోపలి వ్యక్తులు సహాయం కోసం తలుపులు తట్టటం ఆపి వాటిని పగులగొట్టే ప్రయత్నాలు చేస్తున్నట్లు శబ్దాల తీవ్రత పెరిగింది.

లేబర్ క్వార్టర్స్‌లో కదలికలు కనిపిస్తు న్నాయి. మరి వాచ్‌మేన్ వారికి ఏమి చెప్పాడో కానీ ఎవరూ లైట్లు వెయ్యలేదు. బయటకు రాలేదు.

శివరామన్ చూస్తుండగానే మూడో మనిషి షెడ్లోకి వెళ్ళటం కనిపించింది. అతనికి ఆ వ్యక్తికోసం సమయం వృథా చేసుకోవటం అనవసరమనిపించింది.

పరుగెత్తుకుంటూ కార్లు ఆగిన ప్రదేశా నికి వెళ్ళాడు. తన కారు తాళాలు పైన గెస్ట్‌హౌస్‌లో ఉన్నాయి. కొత్తగా వచ్చిన రెండు కార్లూ అక్కడే ఉన్నాయి. వాటిలో కూడా తాళాలు లేవు.

కిందపడివున్న మీనన్ దగ్గరకు వెళ్ళి

అతని జేబులు వెతికాడు. అక్కడ ఏమీ దొరకలేదు. తరువాత పల్లంలోకి జారిపోయిన రాజేందర్ జేబులు చూశాడు. అక్కడ కూడా లేవు.

ఇక మిగిలింది మూడవ వ్యక్తి. ప్రస్తుతం అతను షెడ్‌లో ఉన్నాడు. అతని దగ్గర కారు తాళాలు తప్పక ఉండి ఉంటాయి. అందుకే తను కూడా అటు నడిచాడు.

షెడ్ లోపలకు అడుగుపెట్టబోతున్న ఆఖరి క్షణంలో కళ్ళు మిరుమిట్లుగొల్పుతున్న వెలుతురు వచ్చి షార్ట్ సర్క్యూట్ అయ్యి మొత్తం లైట్లన్నీ ఆరిపోయాయి.

ఆ చీకటిలోనే లోపలకు అడుగుపెట్టాడు శివరామన్.

దూరంగా కోల్డ్‌స్టోరేజ్ తలుపు తెరచి వుంది. దానిలో నుండి ఎమర్జన్సీ లైటు వెలుతురు బయటకు ప్రసరిస్తుంది. అప్పుడే ఎవరో తెరచినట్లు తలుపు ఇంకా ఊగుతోంది.

వేగంగా కోల్డ్‌స్టోరేజ్‌వైపు కదిలాడు శివరామన్. తను వెతుకుతున్న వ్యక్తి కనుక లోపల ఉన్నట్లయితే.. కారు తాళాలు సంపాదించటం ఇంకా తేలిక.

తలుపు దగ్గరకు చేరుకున్న అతను లోపలకు వెళ్ళకుండా ద్వారం దగ్గరే నిలబడి లోపలకు తొంగి చూశాడు.

లోపల ఎవరూ ఉన్నట్లు కనిపించలేదు.

ఇంతలో అతని వెనుక శబ్దం అయింది.

ఉలిక్కిపడి వెనుతిరగబోయాడు.

అయితే! అప్పటికే ఆలస్యం అయింది. ఎవరో బలమంతా ఉపయోగించి వీపు మీద తన్నారు. ఆ దెబ్బకి తూలుకుంటూ లోపలకు వెళ్ళి పడ్డాడు. అతను తేరుకునే లోపు తలుపు మూసుకుపోయింది.

శివరామన్ అచేతనంగా ఉండిపోయాడు.

చివరకు తన అంతం ఇక్కడ జరగబోతుందన్నమాట.

బయటివారు కాపాడితే తప్ప తనంతట తను అక్కడినుండి బయటపడే మార్గం లేదని అతనికి తెలుసు.

ఆలోచనలలోనే అతనికి వణుకు మొదలైంది. నిలబడి చుట్టూ చూశాడు.

లక్షలాది గులాబీలు తనవైపు జాలిగా చూస్తున్నట్లున్నాయి.

ఎంతసేపు బతుకుతాడు తను? గంటా.. రెండు గంటలా?

ఎలా వస్తుంది మరణం?

మరణించేటప్పుడు తనకు స్పృహ ఉంటుందా?

ముందే ఈ చలికి కోమాలోకి వెళ్ళిపోతాడా?

దవడలు అతని కంట్రోలు తప్పి టకటకా కొట్టుకుంటున్నాయి.

శక్తిలేనట్టు కాళ్ళు జారిపోతున్నాయి.

నెమ్మదిగా నేల మీదకు వాలిపోయాడు అతను.

★ ★ ★

"ఇదే ఆ కోల్డ్‌స్టోరేజ్.." తలుపు తెరిచి చూపిస్తూ అన్నాడు పాండు.

"నోట్లో వేలుపెడితే కొరకలేనట్లు ఉండే నువ్వు.. ఒక మనిషిని అంత దారుణంగా.." లోపలకు అడుగుపెడ్తూ అన్నాడు సహదేవ్!

"అతను ఎవరో ఒక సాధారణ వ్యక్తి కాదు. అన్యాయంగా మా నాన్నను చంపినవాడు. డబ్బు కోసం ఆ నేరం మీ మీద వేసినవాడు. మనిద్దరినీ అనవసరంగా జైలులో గడిపేటట్లు చేసినవాడు.."

"మైగాడ్.. ఇక్కడ రెండు నిమిషాలు నిలబడాలంటేనే ఇంత అసౌకర్యంగా ఉంది. రెండు గంటలు ఈ గదిలో గడపటం ఎంత నరకయాతనో.." బయటకు నడుస్తూ అన్నాడు సహదేవ్.

ఇద్దరూ బయటకు వచ్చారు.

"అతనిని నువ్వు కోల్డ్‌స్టోరేజ్‌లో బంధిస్తే.. గెస్ట్‌హౌస్‌లో ఉన్న పోలీసులు వచ్చి బయటకు తియ్యలేదా? " అడిగాడు సహదేవ్.

నవ్వాడు పాండు.

"నేనే పైకి వెళ్ళి గెస్ట్‌హౌస్ తలుపులు తెరిచాను. అందులో ఉన్న ముగ్గురు పోలీసు ఆఫీసర్లూ బయటకు వచ్చి 'శివరామన్ ఎక్కడ? ' అని అడిగారు. పారిపోయాడని చెప్పాను. నేను చూపిన దిక్కు వైపు పరుగెత్తారు. మరో రెండు గంటల తరువాత మొహం వేలాడదీసుకుని వచ్చారు"

"తరువాత ఏమైంది? .." అడిగాడు సహదేవ్. జరిగిన ప్రతి విషయం అతనికి ఇంతకు ముందే తెలుసు. ఇప్పుడు ప్రత్యక్షంగా ఘటనా స్థలంలో నిలబడి ఆ రోజు జరిగిన విషయాలు మనోఫలకం మీద ఊహించుకుంటూ ఉన్నాడు.

"రెండు గంటల పాటు శివరామన్ లోపల ఏమి బాధపడ్డాడో, కానీ బయట నేను అంతకంటే ఎక్కువ బాధ అనుభవించాను. ఒక మనిషి చనిపోతుంటే.. ఏమీ చెయ్యకుండా చూస్తూ కూర్చోవటం నావల్ల కాదని అర్థమైంది. కోల్డ్ స్టోరేజ్ తలుపులు తీసి వాడిని బయటకు లాక్కువచ్చాను. అయితే అతను అప్పటికే కోమాలోకి జారిపోయాడు. ఇంతలో శివరామన్‌ని వెతకటానికి వెళ్ళిన పోలీసులు వెనుతిరిగి వచ్చారు. వారి సాయంతో ముగ్గుర్నీ దగ్గరలో ఉన్న హాస్పిటల్‌కు తరలించాం.." చెప్పాడు పాండు.

"ముగ్గురా? .." అని, "ఓ.. మన డిటెక్టివ్ వీరులా? " నవ్వుతూ అన్నాడు సహదేవ్.

"వారి తప్పేం లేదు. ఆ రోజు ఆ వాతావరణంలో.. ఆ పరిస్థితుల్లో శివరామన్ ముందు అందరూ తలవంచవలసి వచ్చింది. ఏదో అదృష్టం కలిసివచ్చి నా చేతికి చిక్కాడు, కానీ అసలు దొరికి ఉండవలసింది కాదు"

"నాకు శివరామన్‌ని కలవాలని ఉంది"

"వద్దు.. ప్రస్తుతం అతను ఎవరినీ కలవటానికి ఇష్టపడటం లేదు. పశ్చాత్తాపంతో ఉన్నాడు. కొన్నాళ్ళు పోనీయండి.. అప్పుడు చూద్దాం!"

"నీకెలా తెలుసు? "

"నేను అతన్ని చూడటానికి వెళ్లాను.."

"నాకు తెలుసు! నువ్వు శత్రువు బాధను కూడా చూడలేవు.."

"అదేమీ కాదు.." మొహమాటంగా అన్నాడు పాండు.

"ఒకరకంగా చెప్పాలంటే జాలి కంటే కుతూహలంతో వెళ్ళాను అతన్ని చూడటానికి. చూసిన తరువాత జాలి కలిగిన మాట వాస్తవం!"

కాసేపు ఆగి మరలా అన్నాడు, "విశేషం ఏంటంటే.. అతను ఒకప్పుడు మనం ఉన్న సెల్‌లోనే ఉన్నాడు"

"అతను ఏ సెల్‌లో ఉన్నాడన్నది ముఖ్యంకాదు. అతనితో పాటు ఎవరు ఉన్నారన్నది ముఖ్యం! అదే కదా మన జీవితాల్ని మార్చి వేసింది.."

ఇద్దరూ నవ్వుకుంటూ ముందుకు సాగిపోయారు.

Ⓒ